

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ È È **κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ**
(Προσφυγή υπ' αριθ. 16771/02)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

15 Ιουλίου 2004

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 44 § 2 της Συμβάσεως.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ, 15-07-2004

[υπογραφή :]

/ S. QUESADA /

Αναπληρωτής Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση È È **κατά της Ελλάδος**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συγκροτηθέν από τμήμα απαρτιζόμενο από τους δικαστές:
P. LORENZEN, *Πρόεδρο,*

Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,
G. BONELLO,
F. TULKENS,
N. VAJIC,
E. STEINER,
Κ. ΗΑΪΪΕΥ,

και από τον κ. S. QUESADA, *Αναπληρωτή Γραμματέα του Τμήματος.*

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο την 24-06-2004.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 16771/02) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ο Έλληνας υπήκοος È È («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου την 10-04-2002 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον Δικηγόρο Αθηνών Η. Ταγαρά. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Μ. Απέσσο, Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Β. Πελέκου, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Την 14-05-2003, το πρώτο τμήμα απεφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Βάσει των διατάξεων του άρθρου 29 § 3, το Δικαστήριο απεφάσισε να συνεξετάσει το παραδεκτό και το βάσιμο της υποθέσεως.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1959 και διαμένει στην Αθήνα. Είναι χειρουργός.

5. Δύο ένορκες διοικητικές εξετάσεις διενεργήθηκαν, από 17 Μαΐου και 29 Νοεμβρίου 1996 αντιστοίχως, κατόπιν αιτήματος του Υπουργείου Υγείας. Ειδικότερα, πολλοί ιατροί, μεταξύ των οποίων και ο προσφεύγων, κατηγορήθηκαν ότι εξέδιδαν πλαστές συνταγές για μικροβιολογικές εξετάσεις υπέρ δύο εργαστηρίων, με τα οποία φέρονταν ότι είχαν συνεργασθεί και από τα οποία είχαν εισπράξει προμήθειες επί των πραγματοποιηθεισών αναλύσεων.

6. Ο προσφεύγων κατέθεσε, σε μη εισέτι προσδιορισθείσα ημερομηνία, στο πλαίσιο της πρώτης Ε.Δ.Ε., και την 09-09-1997, στο πλαίσιο της δευτέρας Ε.Δ.Ε.

7. Το πόρισμα των Ε.Δ.Ε. υπεβλήθη στον Εισαγγελέα την 05-03 και 31-12-1997 αντιστοίχως. Ο Εισαγγελέας διέταξε τότε την εξέταση των μαρτύρων.

8. Την 05-01-1999, ποινική διαδικασία εγέρθηκε κατά εννέα ιατρών, μεταξύ των οποίων και ο προσφεύγων, για πλαστογραφία και χρήση πλαστών εγγράφων. Την 19-09-2000, με το βούλευμα 3954/2000, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών παρέπεμψε τον προσφεύγοντα σε δίκη. Ορισμένοι εκ των κατηγορουμένων κατέθεσαν έφεση, όχι, όμως, και ο προσφεύγων. Την 23-09-2002, μετά από δύο αναβολές της συζητήσεως, το Πλημμελειοδικείο Αθηνών αθώωσε τον προσφεύγοντα (απόφαση 62611/2002).

9. Την 20-09-1999, ο Εισαγγελέας παρέπεμψε τον προσφεύγοντα και τέσσερις άλλους ιατρούς σε δίκη, στο πλαίσιο δευτέρας υποθέσεως πλαστογραφίας και χρήσεως πλαστών εγγράφων. Την 18-02-2003, μετά από οκτώ αναβολές της συζητήσεως, το Πλημμελειοδικείο Αθηνών αθώωσε τον προσφεύγοντα (απόφαση 15927/2003).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

10. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η διάρκεια των διαδικασιών, των οποίων απετέλεσε αντικείμενο, συνιστά παραβίαση της αρχής της «ευλόγου προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει τα εξής :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί (...) εντός λογικής προθεσμίας, από (...) δικαστήριο (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

A. Περί του παραδεκτού

11. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφυγή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει εξ άλλου ότι η εν λόγω προσφυγή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλον λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, συνεπώς, να γίνει δεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδοι οι οποίες πρέπει να ληφθούν υπόψη

12. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η έναρξη της πρώτης διαδικασίας συμπίπτει με την έκδοση του βουλεύματος 3954/2000 του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών, με το οποίο ο προσφεύγων παραπέμφθηκε σε δίκη. Ομοίως, η δεύτερη διαδικασία άρχισε, κατά την Κυβέρνηση, όταν ο εισαγγελέας παρέπεμψε τον προσφεύγοντα σε δίκη. Η Κυβέρνηση επικαλείται σχετικά την υπόθεση *Οικονομήτσιου* και αναφέρει ότι, στην εν λόγω υπόθεση, το Δικαστήριο έκρινε ότι η έναρξη της διαδικασίας συνέπιπτε με την παραπομπή του προσφεύγοντος σε δίκη (*Οικονομήτσιος κατά της Ελλάδος*, n° 43615/98, § 15, 19 Οκτωβρίου 2000).

13. Σε αντίκρουση των επιχειρημάτων της Κυβερνήσεως, ο προσφεύγων αναφέρεται στην πάγια οικεία νομολογία του Δικαστηρίου. Υπογραμμίζει ότι η αναφορά στην υπόθεση *Οικονομήσιου* ενέχει κίνδυνο παραπλανήσεως του Δικαστηρίου, στο μέτρο στο οποίο η Κυβέρνηση παρέλειψε να αναφέρει ολόκληρο το οικείο απόσπασμα, στο οποίο διευκρινίζεται ότι η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, άρχισε «το αργότερο» όταν ο προσφεύγων παραπέμφθηκε σε δίκη. Κατά τον προσφεύγοντα, οι περίοδοι οι οποίες πρέπει να ληφθούν υπόψη, άρχισαν όταν εξετάσθηκε στο πλαίσιο των Ε.Δ.Ε.

14. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι επί ποινικών υποθέσεων, ο «εύλογος χρόνος» του άρθρου 6 § 1 αρχίζει από τη στιγμή κατά την οποία ένα πρόσωπο χαρακτηρίζεται «κατηγορούμενος». Είναι δυνατόν να πρόκειται για ημερομηνία η οποία προηγείται της ημερομηνίας κατά την οποία επελήφθη της υποθέσεως το δικαστήριο το οποίο την εκδίκασε, όπως, ειδικότερα, η ημερομηνία της συλλήψεως, της απαγγελίας κατηγορίας και της ενάρξεως των προκαταρκτικών ερευνών. Η «κατηγορία», υπό την έννοια του άρθρου 6 § 1, δύναται να ορισθεί «ως η επίσημη γνωστοποίηση, εκ μέρους της αρμοδίας αρχής, της μομφής περί διαπράξεως ποινικού αδικήματος», έννοια η οποία αντιστοιχεί και σε εκείνη των «σημαντικών συνεπειών στην κατάσταση» του υπόπτου (βλ., ειδικότερα, *Eckle κατά της Γερμανίας*, απόφαση από 15 Ιουλίου 1982, série A n° 51, σελ. 33, § 73, *Louerat κατά της Γαλλίας*, n° 44964/98, § 29, 13 Φεβρουαρίου 2003). Η υπόθεση *Οικονομήσιου κατά της Ελλάδος* δεν εμπίπτει στο πεδίο της νομολογίας αυτής.

15. Όσον αφορά την παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι δύο Ε.Δ.Ε. κατονόμαζαν τον προσφεύγοντα, ο οποίος κατηγορείτο ότι είχε εκδώσει πλαστές συνταγές. Εκτιμά, επομένως, ότι είναι λογικό να θεωρηθεί ότι η περίπτωση αυτή είχε σημαντικές συνέπειες στην κατάσταση του προσφεύγοντος. Συνεπώς, θεωρεί ότι οι ημερομηνίες κατά τις οποίες ο προσφεύγων εξετάσθηκε στο πλαίσιο των εν λόγω Ε.Δ.Ε., σηματοδοτούν την

έναρξη των περιόδων οι οποίες πρέπει να ληφθούν υπόψη. Το Δικαστήριο επισημαίνει, εν τούτοις, ότι η ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων εξετάστηκε στο πλαίσιο της πρώτης Ε.Δ.Ε., δεν αναφέρεται στη δικογραφία.

16. Ως εκ τούτου, η πρώτη διαδικασία άρχισε το αργότερο την 05-03-1997, ημερομηνία κατά την οποία το πόρισμα της πρώτης Ε.Δ.Ε. υπεβλήθη στον εισαγγελέα, και περαιώθηκε την 23-09-2002, με την απόφαση 62611/2002. Διήρκεσε, επομένως, τουλάχιστον πέντε έτη, έξι μήνες και δεκαοκτώ ημέρες για έναν και μόνο βαθμό δικαιοδοσίας.

17. Όσον αφορά τη δεύτερη διαδικασία, αυτή άρχισε την 09-09-1997, όταν ο προσφεύγων εξετάστηκε στο πλαίσιο της δευτέρας Ε.Δ.Ε., και περαιώθηκε την 18-02-2003, με την απόφαση 15927/2003. Διήρκεσε, επομένως, πέντε έτη, πέντε μήνες και εννέα ημέρες για έναν και μόνο βαθμό δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας των διαδικασιών

18. Κατά την Κυβέρνηση, η διάρκεια των διαδικασιών αυτών δικαιολογείται, κυρίως, από την πολυπλοκότητα της υποθέσεως, στην οποία εμπλέκονταν πολλοί ιατροί οι οποίοι φέρονταν ότι διέπραξαν σοβαρά αδικήματα σε βάρος μεγάλου αριθμού ασθενών. Η Κυβέρνηση προβάλλει, εξ άλλου, το γεγονός ότι ορισμένοι κατηγορούμενοι εφεσίβαλαν το παραπεμπτικό βούλευμα, γεγονός το οποίο συνέβαλε στην επιμήκυνση της πρώτης διαδικασίας. Προσθέτει δε ότι οι δύο αναβολές της συζητήσεως οφείλονταν στην απουσία σημαντικών μαρτύρων, των οποίων οι καταθέσεις ήταν αναγκαίες για την αποκάλυψη της αληθείας. Όσον αφορά τη δεύτερη διαδικασία, η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι η συζήτηση ανεβλήθη επτά φορές τη αιτήσει των κατηγορουμένων. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει, τέλος, ότι η συμπεριφορά των αρχών, οι οποίες επελήφθησαν της υποθέσεως, δεν επιδέχεται κριτική.

19. Ο προσφεύγων αμφισβητεί τις θέσεις της Κυβερνήσεως, ίδια δε

εις ό,τι αφορά τον αριθμό αναβολών τις οποίες δήθεν οι κατηγορούμενοι είχαν ζητήσει στο πλαίσιο της δευτέρας διαδικασίας. Σημειώνει ότι η συζήτηση ανεβλήθη τρεις φορές προκειμένου να τηρηθεί το ωράριο της Γραμματείας του δικαστηρίου και μία φορά λόγω της απουσίας μάρτυρος. Υπογραμμίζει ότι σε κάθε περίπτωση, ουδέποτε ζήτησε ο ίδιος αναβολή και επισημαίνει το γεγονός ότι η Κυβέρνηση δεν διατυπώνει οιονδήποτε ισχυρισμό προς την κατεύθυνση αυτή.

20. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διαρκείας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της συμπεριφοράς των αρμοδίων αρχών (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier και Sassi κατά της Γαλλίας* από 25 Μαρτίου 1999, [GC], η° 25444/94, § 67, CEDH 1999-II).

21. Όσον αφορά την πολυπλοκότητα της υποθέσεως, το Δικαστήριο δέχεται ότι, λαμβανομένης υπόψη της φύσεως των κατηγοριών οι οποίες απαγγέλθηκαν σε βάρος του προσφεύγοντος και των συγκατηγορουμένων αυτού, ήταν φυσικό οι δικαστικές αρχές να συναντήσουν ορισμένες δυσκολίες ως προς τον αριθμό των προς εξέταση προσώπων και την εξειδικευμένη γλώσσα, στην οποία είχαν συνταχθεί τα προς εξέταση έγγραφα. Εκτιμά, ωστόσο, ότι το γεγονός αυτό δεν δύναται να δικαιολογήσει χρονικά διαστήματα τόσο μεγάλα για έναν και μόνο βαθμό δικαιοδοσίας.

22. Όσον αφορά τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 6 δεν απαιτεί από τους ενδιαφερόμενους ενεργή συνεργασία με τις δικαστικές αρχές, ούτε και θα ήταν δυνατόν να προσαφθεί σε αυτούς το γεγονός ότι έκαναν πλήρη χρήση των δυνατοτήτων, τις οποίες προσέφερε σε αυτούς το εσωτερικό δίκαιο. Ωστόσο, η συμπεριφορά τους αποτελεί ένα αντικειμενικό γεγονός, το οποίο δεν δύναται

να καταλογισθεί στο Κράτος, ούτε να ληφθεί υπόψη όταν εξετάζεται εάν η διαδικασία υπερέβη ή όχι τον εύλογο χρόνο του άρθρου 6 § 1 (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *I.A. κατά της Γαλλίας*, απόφαση από 23 Σεπτεμβρίου 1998, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VII, σελ. 2984-2985, § 121). Το Δικαστήριο δεν επισημαίνει, ωστόσο, στην παρούσα υπόθεση, οιοδήποτε χρονικό διάστημα για το οποίο θα ήταν δυνατόν να ευθύνεται ο προσφεύγων.

23. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η συμπεριφορά των αρχών επιδέχεται κριτική. Διαπιστώνει, ειδικότερα, ότι μεγάλα χρονικά διαστήματα παρήλθαν από της ενάρξεως των δύο Ε.Δ.Ε. μέχρι της παραπομπής του προσφεύγοντος σε δίκη, χρονικά διαστήματα τα οποία δεν δύνανται να δικαιολογηθούν από την πολυπλοκότητα της υποθέσεως.

24. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει σχετικά ότι το άρθρο 6 § 1 υποχρεώνει τα Συμβαλλόμενα Κράτη να οργανώνουν το δικαστικό σύστημά τους κατά τρόπον ώστε τα δικαστήριά τους να δύνανται να πληρούν κάθε μία από τις απαιτήσεις του, ιδία δε την απαίτηση του ευλόγου χρόνου (βλ. *Portington κατά της Ελλάδος*, απόφαση από 23 Σεπτεμβρίου 1998, *Recueil* 1998-VI, σελ. 2633, § 33).

25. Υπό το φως των κριτηρίων τα οποία τάσσει η νομολογία του και λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των περιστάσεων στην παρούσα περίπτωση, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η συνολική διάρκεια των επίμαχων διαδικασιών ήταν υπερβολική και δεν πληρούσε την προϋπόθεση της ευλόγου προθεσμίας.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

26. Κατά το άρθρο 41 της Συμβάσεως

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και αν το εσωτερικό δίκαιο του υψηλού συμβαλλομένου

μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

27. Ο προσφεύγων ζητά 19 048,91 ευρώ για την υλική ζημία, την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στην απώλεια αμοιβών κάθε φορά που έπρεπε να προετοιμαστεί για μία εξέταση, καθώς και στην απώλεια πελατείας λόγω της κακής δημοσιότητας, της οποίας απετέλεσε αντικείμενο επί σειρά ετών. Ο προσφεύγων ζητά, περαιτέρω, 20 000 ευρώ για ηθική βλάβη.

28. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος είναι προδήλως υπερβολικές. Αμφισβητεί τη μέθοδο βάσει της οποίας ο προσφεύγων υπολόγισε την υλική ζημία και προσθέτει ότι η ζημία, την οποία επικαλείται ο προσφεύγων, λόγω απώλειας πελατείας, στερείται παντός αιτιώδους συνδέσμου με τη διάρκεια της διαδικασίας. Προτείνει δε να απορριφθεί το αίτημα περί της υλικής ζημίας. Κατά την Κυβέρνηση, το ποσό το οποίο ήθελε επιδικασθεί για ηθική βλάβη, δεν θα ηδύνατο να υπερβαίνει τα 6 000 ευρώ.

29. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει κατ' αρχάς ότι διαπίστωσε στην παρούσα υπόθεση παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως λόγω της διάρκειας των επίμαχων διαδικασιών. Μόνον οι ζημίες οι οποίες προκλήθηκαν από την παραβίαση αυτή της Συμβάσεως δύνανται, επομένως, να συνεπάγονται επανόρθωση. Όμως, το Δικαστήριο δεν διακρίνει οιονδήποτε αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα στη διαπιστωθείσα παραβίαση και στην υλική ζημία, την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη ο προσφεύγων, και απορρίπτει το σχετικό αίτημα.

30. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η παράταση των επίμαχων διαδικασιών πέραν του «ευλόγου χρόνου» προξένησε στον προσφεύγοντα

ηθική βλάβη, η οποία δικαιολογεί την επιδίκαση αποζημιώσεως. Αποφαινόμενο κατά δίκαια κρίση, συμφώνως προς το άρθρο 41, το Δικαστήριο αποφασίζει να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 10 000 ευρώ για ηθική βλάβη.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

31. Ο προσφεύγων ζητά επίσης 7 500 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη την οποία πραγματοποίησε ενώπιον του Δικαστηρίου. Περιορίζεται στην προσκόμιση επιστολής του συνηγόρου του, στην οποία καθορίζονται οι όροι της μεταξύ αυτών οικονομικής συμφωνίας και ο προσφεύγων υπογράφει κάτω από την ένδειξη «εγκρίνεται».

32. Η Κυβέρνηση αναφέρει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει λογαριασμό αμοιβής και καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το σχετικό αίτημα.

33. Κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης βάσει του άρθρου 41 προϋποθέτει ότι τα ποσά αποδεικνύονται αληθή, αναγκαία και, επιπλέον, εύλογα (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος*, (δικαία αποζημίωση) [GC], n° 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

34. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη δεν υποβάλλονται αναλυτικώς ούτε συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά. Πράγματι, το Δικαστήριο δεν δύναται να δεχθεί ότι η προσκομισθείσα από τον προσφεύγοντα επιστολή αποτελεί επαρκές παραστατικό όσον αφορά τη δικηγορική αμοιβή. Ωστόσο, βέβαιον είναι ότι για τις ανάγκες της προετοιμασίας της παρούσης υποθέσεως, ο προσφεύγων υποχρεώθηκε να πραγματοποιήσει ορισμένα έξοδα (*Dikme κατά της Τουρκίας*, n° 20869/92, § 126, CEDH 2000-VIII). Συνεπώς, αποφαινόμενο κατά δίκαια κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα 3 000 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη σχετική προς τη διαδικασία η οποία ακολουθήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

35. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή.
2. Κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.
3. *Κρίνει* ότι

α) το εναγόμενο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως, 10 000 ευρώ (δέκα χιλιάδες ευρώ) για ηθική βλάβη και 3 000 ευρώ (τρεις χιλιάδες ευρώ) για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οιοδήποτε ποσού δυναμένου να οφείλεται για φόρο,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής, το ποσό αυτό θα προσαυξάνεται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποιήσεως κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως την 15-07-2004 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

/ Santiago QUESADA /

Αναπληρωτής Γραμματέας

[υπογραφή]

/ Peer LORENZEN /

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Αθήνα, 10-08-2004.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ